

Litania do bł. Bronisławy

Błogosławiona Bronisławo - Módl się za nami
Oblubienico Jezusa Ukrzyżowanego
Wierna służebnico Niepokalanej
Ozdobo Zakonu Norbertańskiego
Strażniczko klasztoru zwierzynieckiego

Drogowskazię świętości

Świątynio żywej wiary

Oazo nadziei i ufności

Pochodnio Bożej miłości

Wzorze pokory i posłuszeństwa

Zwierciadło ludzkiej godności

Przykładzie dobrowolnego ubóstwa

Lilio czystości

Pokutująca za grzechy świata

Nauczycielko cierpliwości

Lekarko chorych

Obrono dobrej sławy

Matko sierot i osób samotnych

Apostołko pojednania i braterstwa

Przyjaciółko młodzieży i ludzi dobrej woli

Opiekunko ludu krakowskiego

Patronko Narodu Polskiego

My grzeszni przez Ciebie Boga prosimy, - Przyczyn się za nami

Zrozumienie sensu życia - Uproś nam u Boga

Umiejętność odczytywania znaków czasu

Pokój i sprawiedliwość

Życzliwość i miłość dla bliźnich

Zdolność do ofiar i poświęceń

Roztropność w działaniu

Prostolinijność w postępowaniu

Odpowiedzialność za otrzymane zdolności

Wierność życiowemu powołaniu

Wrażliwość na sprawy zbawienia

Łaskę chrześcijańskiej śmierci

C: Módl się za nami bł. Bronisławo

L: Abyśmy się stali godnymi obietnic Chrystusowych

C: Módlmy się. Panie Jezu Chryste, który powiedziałaś: Jeśli kto chce iść za Mną niech się zaprze samego siebie, niech weźmie krzyż swój na każdy dzień i niech Mnie naśladuje, udziel nam łaski, abyśmy za przykładem bł. Bronisławy dźwigali krzyże naszego życia z pełnym poddaniem się Twojej świętej woli, która nas wie-dzie do wiecznych radości, gdzie Ty żyjesz i królujesz, Bóg na wieki wieków. Amen.

PISMO PARAFII P.W. WSZYSTKICH ŚWIĘTYCH W BRZEZINACH

SANCTUS

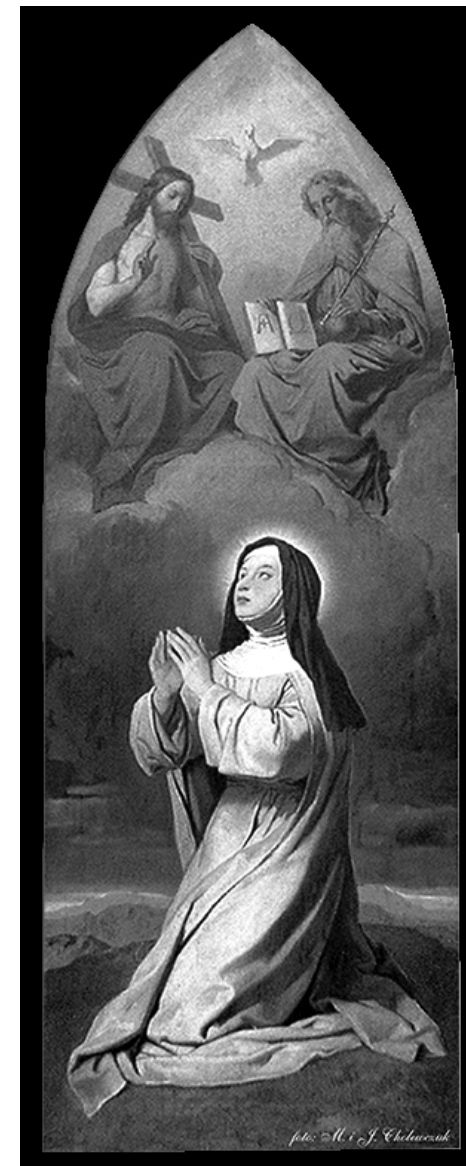
Dodatek
bł. Bronisława

Życiorys

Bronisława urodziła się ok. 1200 r. w Kamieniu Śląskim, w zamożnej rodzinie Odrowążów. Jej kuzynami byli św. Jacek i bł. Czesław, a jej stryj Iwo piastował godność biskupa krakowskiego. Bronisława została wychowana w środowisku żywej wiary, szlachetności i pobożności. Wiara w Boga była urzeczywistniana w służbie bliźniemu.

W wieku 16-17 lat wstąpiła do klasztoru Norbertanek w Krakowie. Zakon ten był w owym czasie bardzo prężny, choć działał od niedawna, odgrywał już jednak wielką rolę w służbie ówczesnego społeczeństwa. W młodym wieku Bronisława została przełożoną klasztoru. W czasie zarazy w 1224 r. z wielkim zaangażowaniem służyła chorym, rozdawała leki i ubrania, karmiła głodnych. W tamtym czasie w krakowskim klasztorze przebywało kilkaset sióstr, Bronisława musiała posiadać zatem niezwykle talent organizacyjny.

Życie Bronisławy przypadło na okres niezwykle bogaty w różne wydarzenia historyczne. Wtedy to właśnie toczyły się walki o Kraków między Konradem Mazowieckim a Henrykiem Brodatym; klasztor norbertanek był świadkiem tych bratobójczych walk. Wielokrotnie był zajmowany przez zwalczające się armie, siostry musiały wówczas chronić się w pobliskich lasach. Najtragiczniejsze wydarzenie w dziejach klasztoru i bł. Bronisławy to najazd tatarski w 1241 r. Siostry ukryły się wówczas wśród zalesionych skał, które dotąd noszą nazwę Skał

Panieńskich; klasztor został splądrowany i spalony. Siostry zaś, z Bronisławą na czele, niosły pomoc ofiarom wojny.

Wszystkie żywoty Bronisławy akcentują jej wielkie nabożeństwo do Męki Pańskiej. To właśnie rozważanie wzniosło ją na najwyższe szczyty kontemplacji. Celem przypodobania się Chrystusowi podejmowała różne pokuty i umartwienia.

Bronisława umiała na różne dramatyczne wydarzenia, towarzyszące jej życiu, spojrzeć z perspektywy wiary. W najtrudniejszych chwilach udawała się na Sikornik, gdzie oddawała się modlitwie i medytacji. Tam również miała widzenie Chrystusa, który obiecał jej: "Bronisławo, krzyż Mój jest twoim, lecz i chwała Moja twoją będzie". Ciągłe utrzymywała kontakt ze św. Jackiem i biskupem Iwonem. Od św. Jacka nauczyła się modlitwy różańcowej, którą wzbogaciła duchowość swojego zakonu. Gdy 15 sierpnia 1253 r. zmarł św. Jacek, Bronisława doznała wizji tryumfalnego wprowadzenia go przez Matkę Bożą do nieba.

Bronisława umarła 29 sierpnia 1259 r. na Sikorniku. Jej kult rozpoczął się bardzo wcześnie, wkrótce po jej śmierci. Wzmaga się on zwłaszcza w czasach trudnych dla Krakowa i Ojczyzny. Grób Bronisławy odnaleziono dopiero w 1604 r. Przy poszukiwaniach i remoncie kościoła znaleziono pęknięcie w murze w ścianie północnej w kierunku drogi na Salwator (kościółek Zbawiciela). Legenda głosi, że tę szczelinę wskazał rój pszczół. Znalaziono w niej skrzynkę z kośćmi. Nie było wprawdzie żadnego napisu, ale domyślono się, że szczątki należą do bł. Bronisławy, którą po śmierci uważano za świętą. Dlatego pochowano ją oddzielnie, a potem w obawie przed Tatarami zamurowano dla zabezpieczenia relikwii. Jest to dowód pierwotnej czci, jaką darzono Bronisławę. Dopiero kanonizacja św. Jacka przypomniła postać Bronisławy, a odnalezione relikwie przyczyniły się do odnowienia jej kultu.

Trumienkę ukryto po raz drugi w czasie najazdu Szwedów na Kraków (1655). Znalezione po raz drugi kości Bronisławy w roku 1782 przełożono do podwójnej trumienki i przeniesiono do kościoła, gdzie umieszczono w ścianie nawy południowej obok ołtarza św. Anny.

Jest rzeczą charakterystyczną, że kult Bronisławy rozwinął się nie przy jej grobie, ale na wzgórzu Sikornik. Tam według podania Bronisława pojawiała się od czasu do czasu. Tam też prepozyt Zwierzyniecki Herman Suchodębski wystawił w 1703 r. kapliczkę ku jej czci. W obrazach tam umieszczonych podano życie Bronisławy: jej widzenie w chwili zgonu św. Jacka (1257), znalezienie jej trumienki (1604), Bronisławę modlącą się pod krzyżem i wyrzucenie czarta z opętanej osoby za przyczyną Bronisławy. W latach 1703-1839 kapliczka na Sikorniku stała się małym sanktuarium, do którego urządzano procesje wśród licznie zgromadzonych mieszkańców Krakowa. Chętnie brali w niej również udział mieszkańcy okolicznych wiosek. Procesja wyruszała z kościoła klasztornego. Kiedy w 1707 r. w Krakowie szalała cholera, mieszkańcy Zwierzynca przypisywali Bronisławie, że ich dzielnicę ta epidemia szczęśliwie ominęła. W 1759 r. rozbudowano tę kaplicę i zaczęto w niej odprawiać Msze święte. Zaczęto również prowadzić księgę łask. W 1778 roku osiadł na Sikorniku pustelnik.

W 1787 r. kaplicę Bronisławy odwiedził król polski Stanisław August Poniatowski. Po tej wizycie brat króla, prymas Michał Jerzy, wydał dekret zezwalający na powtórne poszerzenie kaplicy. W 1786 r. ułożono hymn, litanię i modlitwy ku czci bł. Bronisławy, a w 1789 r. ukazał się drukiem jej pierwszy żywot napisany

przez o. Wawrzyńca Teleszyńskiego, dominikanina. W latach 1820-1823 senat Krakowa zainicjował na Sikorniku usypanie kopca ku czci Tadeusza Kościuszki. Na skutek starań dekretem z dnia 23 sierpnia 1839 r. papież Grzegorz XVI zatwierdził pradawny kult oddawany Bronisławie. 5 maja 1840 r. papież zatwierdził miejsce jej kultu w Krakowie w kościele Zwierzynieckim jako Błogosławionej, a 31 sierpnia tego samego roku zezwolił na jej kult w całym zakonie norbertanek i w diecezji krakowskiej.

Beatyfikację Bronisławy Kraków obchodził bardzo uroczyście przez kilka dni. Punkt kulminacyjny przypadł dnia 2 grudnia 1840 r. Z kościoła dominikanów wyruszyła procesja przez miasto aż do kościoła norbertanek. Niesiono w niej trumienkę z relikwiami i osobny relikwiarz z głową Bronisławy. Odtąd kult bł. Bronisławy przeniósł się z Sikornika do samego kościoła Panien Norbertanek, zwłaszcza kiedy Austriacy zburzyli kaplicę na Sikorniku, a nową wystawili w obrębie fortyfikacji, którymi otoczyli kopiec Kościuszki. Pius IX rozszerzył kult Bronisławy także na diecezję wrocławską, a Leon XIII - na cały zakon norbertański. Jest patronką diecezji opolskiej oraz dobrej sławy.

W ikonografii Błogosławiona przedstawiana jest w białym habicie, czasami klęczy przed Chrystusem trzymającym krzyż lub przed Trójcą Przenajświętszą. Jej atrybutem jest lilium.

[/za: norbertanka.blogspot.com/](http://za.norbertanka.blogspot.com/)

Modlitwa podczas nieustannej Nowenny

Bł. Bronisławo, która tak skutecznie broniłaś lud polski od zaraży i chorób wszelakich, obroń i teraz modlitwami swymi u tronu Wszzechmogącego Boga naród nasz i cały Kościół przed zalewem bezbożności! Wyjednaj nam wrócenie wszystkim nieprzyjaciółom Boga, by nie triumfowali ani na chwilę, ale zawstydzeni za winy swoje, ukorzyli się przed Jego wielkością i oddali Mu należną cześć i uwielbienie. Uproś też obfite łaski Boże Kościołowi Świętemu, naszej ojczyźnie, diecezji i tym wszystkim, którzy w potrzebach swych udają się do Ciebie lub w jakikolwiek sposób starają się przyspieszyć chwilę Twej kanonizacji. Wsław, o Panie, bł. Bronisławę obfitością łask i cudów Twej potęgi, abyśmy rychło opowiadali miłosierdzie Twoje, przez Chrystusa Pana naszego. Amen.

